

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346607028144/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Nu skal jeg tænd' Lampen i Vinterstuen.« – Hun gik og tog Lyset med sig.

»Nej, lad os beholde dét!« sagde Proprietæren.

»Oh, sikkene noget!« sagde hun undskyldende, satte Lyset fra sig og gik.

»Ja, det er somme'tider lidt træls at vær' Enkemand,« sagde Proprietæren, da hun var borte.

»Det er tralls, ja – det maa være tralls,« sagde Meyer, saadan at Ordene ligesom blev rummeligere.

Hvor den Fremmede dog ogsaa havde en underlig Pande. Nu, da der var Lys, kunde alle Børnene rigtig se ham, og de benyttede sig af Lejligheden. – Hans Pandehud var saa bevægelig. Han kunde krølle Øjenbrynene ligesom to liggende Spørgsmaalstegn, og saa blev Panden helt fuld af smaa Gruber eller Haller, der vist kunde betyde saa meget. Men han kunde ogsaa skyde det ene Øjenbryn skraat til Vejs og det andet skraat nedad, saa de begge laa i en skraa Linie over Øjnene; det saae saa kjækt ud; det lignede en Soldaterkaskjet med lige Skygge, der sidder paa Snur. – Saa var han nu ogsaa lidt hjulbent, og skrævede noget, naar han gik, – som nu, da han passerede Tærskelen fra Forstuen ind i Vinterstuen. Børnene fulgte tæt i Hælene paa ham, tog straks Plads rundt omkring ved Væggen og lagttog ham opmærksomt fra deres Stole.

»Hørte I dette underlige Raab – eller ligesom et Skrrraald ude over Fjorden for en Timinuter siden?«

Han tog undertiden sine »ær saa dybt, at det gav et Slags Kvæk nede i Halsen.

»Det var vist inde i Kirken; – vi hørte det, da vi gik forbi,« sagde Præsten.

»Næ, det var d'ække. Saa kunde vi sikkert ække have hørt det.«

»Nej, det var saamænd nok noget ovre paa Sødersiden af Fjorden,« sagde Proprietæren.

»Næ, det troer jeg ække,« sagde Meyer og saae vist paa denne og Præsten.

Nu kunde Børnene næsten ikke holde det ud. Det var underligt i sig selv med det Raab, og nu, da den Fremmede nævnte det, blev det endnu mere sært og ængstende. Og saa sagde han »ække«.

»Proprietær Wintrop fortalte mig om »Strøm-Manden«. Hvordan vil Du forklære saadan noget, Jørgen Nordbye?«

«Om Vinteren vil jeg forklare Lyden som Bulder af Isen, naar den slaar Revner.»

«Men Sagnet, Du? – Frøgten i Manneskesindet? – Det er jo ække Bulder i Isen.»

Han sagde: «Manneskesindet». Karl syntes, at Onkel Jørgen blev saa underlig tør og lille overfor den Mand.

«Frygten kommer vel af Vantro.»

«Af Vantro? – Den Fremmedes Øjenbryn stod paaskraa.

«Jeg mener, kjære Peter Meyer, at hvis vi fuidkommen stolede paa Guds Faderlighed i alle Dele og Stykker, saa vi lagde ikke blot os selv, men al vor Velfærd i hans Haand, saa havde vi ingen Grund til at frygte for Skjæbnen eller for Naturens Gang, hellerikke for Fjordens Graadighed efter Menneskeliv – altsaa hellerikke for »Strømmandens» eller »Færgekarlen.»

«Det var en underlig Taanke! – Har vi Kræstne noget med Skjæbnen at gjøre – som saadan?»

(Han sagde »Skabners»).

«Hvad mener Du? »som saadan?» spurgte Præsten.

«Ja-ja. Har vi Kræstne som saadann-e noget at gjøre med Skabnen som saadan?»

«Vort Hjerte har vel ikke, hvis vi ellers har givet det til Gud. Men alt, hvad vi ikke selv virkelig har lagt i Guds Haand, det er sikkert i Skjæbnens Vold.»

«Den er vist ække go', den Taanke. Den er vist ække go'. Jeg troer, Du skulde tage Dig jagt faadden.»

«I vores Alder er vi vist nødte til at beholde de Tanker, vi engang har faaet.» sagde Præsten.

Jomfru Hyphoff kom ind og satte Frugt paa Bordet.

«Ah ja.» sagde Meyer. «Skal vi prøve et Æble? – Har De et, De vil anbefale, Proprietær Wintrup?»

«Naar De tager den Gravenstener der, saa troer jeg at, De tager fejl.»

Anna blev pludselig rød, og sagde saa: «Nej, Fader, Pigeonerne er de bedste.»

«Er de det, er de det?» sagde Meyer. «Naa – og hvad er saa Du?»

«Jeg hedder Anna Wintrup.»

«Det er liden Anna. – Ja, man maa ha'e Rede paadde engang. – Og